

Printre multiplele tare ale sistemului de educatie se numara si aceea ca descurajeaza lumea de la citit, desi vina e doar partial a scolii. Conform unui editor de carte, in perioada comunista, Heidegger aparea in 30.000 de exemplare, dar astazi tirajele sunt jenante. Sigur ca nu existau atatia existentialisti in Romania, insa macar lumea isi mai omora timpul cu cititul, sau pur si simplu gasea de bon ton sa aiba in sufragerie o biblioteca bine echipata cu nume dintre cele mai diverse, de la Sofocle la Mihai Beniuc. Vremea a trecut, iar sufrageriile au devenit livinguri in care troneaza o plasma imensa si trei rafturi aranjate cu skepsis New Age.{jcomments on}

Intelecutalii neadaptati se simt parasiti, iar noi profeti in cinism anunta cu bucurie moartea cartilor si a literaturii. Se mai aud si cateva strigate de impotrivire, insa mai mult din reflexe si dependente dobandite in timp. Vinovatii de serviciu sunt considerati internetul, televizorul, vremurile, desi toata aceasta enumerare reprezinta o confuzie a cauzei cu simptomul.

Cred ca toata problema "lipsei de cultura" este in buna masura prost pusa deoarece nu ia in

discutie tema canonului literar. De pilda, daca intre doi autori, sa spunem la intamplare Charles Bukowski si Dr. Johnson, nu exista nicio diferenta calitativa si de natura, asa cum reiese de pilda din manualele de literatura universala, iar preferinta pentru unul dintre ei se face doar emotivist, atunci alegerea inevitabila pe termen mediu si lung este sa aleg televizorul, internetul, discoteca sau orice altceva imi satisface mai bine dorintele si preferintele imediate. Iar daca alegerea se va face pentru un autor modern (exceptand, bineinteles, nume ca T.S. Eliot in faza conservatoare sau altii, foarte putini, asemanatori) atunci lectura nu va fi decat o initire mai soft sau mai hard, dupa caz, in relativism cultural. Si, daca toate sunt la fel, totul devine foarte convenabil si consumerist in termeni de alegeri personale.

Astfel problema cititului se leaga de disparitia unor standarde si criterii obiective, rationale prin care sa poate fi justificata natura superioara a acestei activitati. Asa ca intrebarea "de ce ar trebui sa citesc x si nu y" a devenit cu timpul "de ce ar trebui sa citesc, in general", pentru ca ordinea naturala pe care se baza raspunsul la prima intrebare a fost demolata in ultimii 200 si ceva de ani.

" Paul Bourget tells us that as a young man, he stepped his mind in the works of Stendhal and Baudelaire and other modern literature of the same type. The authors of whom he speaks, so far from serving as a stimulus to his will and reason, merely invited him to retire into a corner and try strange experiments on his own emotional nature. Classical literature, at its best, does not much tend to induce in us a certain state of feelings, much less a certain state of nerves; it appeals rather to our higher reason and imagination – to those faculties which afford us an avenue of escape from ourselves, and enable us to become participants in the universal life" (Irving Babbitt – Literature and the American College)

Iar dupa ce au predat o versiune progresivista a literaturii si istoriei, profesorii se mira inocent, dar inutil, ca rezultatul se traduce in disparitia cartilor...